

Prihovor d. o. Pavla Bačišina na pohrebe duchovného otca Jozefa Veľasa v Slanskom N. Meste 8.5.2019

Bohu vďaka za požehnaných 75 rokov života nášho spolubrata Jozefa.

Vďaka aj vám otec biskup, že ste prišli urobiť túto rozlúčku s naším kňazom, vašim kňazom. Za vaše Božie slovo, ktoré nás povzbudilo.

Vďaka vám všetkým, ktorý ste prišli na túto, ako som v úvode povedal slávnosť.

Pred začiatkom pohrebných obradov ma jeden spolubrat informoval, že o. arcibiskup Sokol po obdržaní správy o smrti Jozefa, napísal do sms-ky: „Ďakujem za smutnú správu, nech odpočíva v pokoji.“ Jožko s ním bol dobrým priateľskom vzťahom ešte pred seminárom a potom aj počas štúdií. Arcibiskup Sokol bol myslím že prefektom. Už predtým organizoval takzvaný *Kačabar* - stretnutia s mládežou. Viacerí chlapci sa stali aj kňazmi.

Včera večer som dostal sms-ku od o. arcibiskupa Jána Babjaka, ktorý bol veľmi prekvapený. Asi nevedel celkom o priebehu zdravotného stavu zomrelého Jozefa, ale tiež vyjadril spoluúčasť s nami.

Otec biskup František Rábek, vojenský ordinár, mi po obdržaní správy napísal takto: „Dôstojný otče, ďakujem za oznámenie o smrti môjho spolužiaka, spolubrata a priateľa Jožka Veľasa. Poznal som ho ako úprimne veriaceho človeka a kňaza. Buďte taký dobrý a odovzdajte prejavy môjho spolucitenia jeho blízkym a účastníkom pohrebu. 7. mája (čiže včera) budem mať za Jozefa sv. omšu v Marianke o ôsmej hodine. So želaním Božieho požehnania Vás s úctou pozdravuje František Rábek.“

No a počúvam aj ozveny od Vás, milí veriaci. Je toho veľa ale jedna z nich je, že duchovný otec pri jednej návšteve, keď ho boli navštíviť naši veriaci, tak povedal: „Ľahko sa do choroby dostať a ťažko sa z nej dostať.“ A k tomu vyzýval: „Milujte Boha celým srdcom a nikdy neľutujete.“

Milý Jožko, ďakujem ti za štrnásť rokov spoločného bývania. Boli to aj radostné chvíle, ale ako to býva v každej rodine, dochádzalo medzi nami aj k napätiam, keď každý mal svoju predstavu. Raz pri práci sme sa dosť silno napli. Nepohádali sme sa, ale každý išiel do svojej izby. Tu som rozmýšľal: Prečo som bol taký tvrdohlavý? Veď som sa mohol prispôsobiť. Večer budeme slúžiť svätú omšu. Treba sa najprv zmieriť. Išiel som za Jožkom a hovorím mu: „Odpusť, bratu, že som bol tvrdohlavý a napol som ťa.“ Pozrel sa na mňa svojím prenikavým pohľadom a povedal: „Dobre, že si prišiel. Už som chcel ísť ja za tebou.“ Vzájomne sme si odpustili a večer na zmierenie bol aj prípitok. Neboli sme však alkoholicy.

Čo si ja odnášam ako taký životný príklad od spolubrata? Trpezlivé znášanie kríža. Ako sme počuli aj z úst otca biskupa, ja som nepočul jediné slovo sťažnosti, že by niekomu dačo zazlieval. A keď ešte nebol v nemocnici ale na fare, v jeden večer sa mu veľmi priťažilo. Ja som myslel, že končí a on začal takto vzdychať: „Pane obetujem ti toto všetko za Svätého Otca, za biskupov, za duchovné povolania, za zasvätených, za farnosť, za hnutie Nazaret.

Vďaka ešte raz Pánovi Bohu aj vám všetkým, ktorí ste naňho mysleli zvlášť počas choroby, keď bol v nemocnici vo vážnom stave v ohrození života, za vaše modlitby a obety.

Milý Jožko, odpočívaj v pokoji. A my všetci máme nádej že sa raz stretne u Nebeského Otca s tebou.